

Plejespørgsmaal osv. Jeg tror derfor, at det ingenlunde er uberettiget, naar man gaar til faste Takster, da at tage noget Hensyn til Kønsforskellen mellem enlige Personer. Man siger saa, at med disse faste Takster vil man let komme meget højt op, og jeg skal indrømme Berettigelsen deraf, ganske særlig, naar man gaar dertil, hvad jeg ogsaa vil anbefale og sympatisere med, at man ikke tager Delingen, saaledes som den foreslaas nu, men i Virkeligheden tager den efter Klasser, saaledes som Bergs og Hørups Forslag gjorde. Det ærede Medlem for Randers (P. Knudsen) mente, at Bergs og Hørups Forslag var langt mere omfattende, fordi det tog Sigte paa visse Klasser og tog alle med af disse Klasser, nemlig dem, der vare ubemidlede, og ikke alene dem, der var trængende. Jeg vil ikke være bange for at gaa den samme Vej som dette Forslag og sætte Grænsen imellem de Samfundsklasser, der ikke ere bemidlede, og dem, der ere det. Det kan ikke nægtes, at man let vil komme ret højt op herved, selv om man ikke sætter alle i første Klasse. Det, jeg har nævnt her, er jo i Virkeligheden Hjælp til Selvhjælp. Man siger jo kun: Arbejd det, du kan, der skal ikke derfor fradrages dig noget; saa længe du endnu har Arbejdskraft, maa du arbejde, men alt, hvad du derved vinder, skal anvendes til at forbedre Livet for dig og gøre det mere taaleligt. Denne Hjælp til Selvhjælp, som man har talt saa meget om, vil absolut gøre sig gældende i langt højere Grad, naar man har faste Takster, end ellers. Jeg skal saa antyde, at jeg heller ikke frygter for at sætte Aldersgrænsen lidt op, naar man for endelig at faa dette Spørgsmaal løst vil søge at indvinde og spare noget paa anden Maade. Om man sætter Grænsen ved 60, 62 eller 63 Aar er absolut ikke Hovedsagen. Der kan være Tilfælde, hvor det i og for sig kan være slemt nok at maatte vente disse 3 Aar, men som Regel har det ikke meget at sige. Den Aldersgrænse, hvor Kræfterne begynde at svinde, er lidt flydende. At den er i Nærheden af de nævnte Tal, kunne vi nok være enige om. Under en Forhandling om Lovens øvrige Bestemmelser skulde jeg være overordentlig villig til at lægge et Par Aar til, naar man derved kunde vinde andre Fordele, som kunde opveje det. Og det tror jeg meget let, man kan. Saa siger man: Ja man kan sagtens forlange saa og saa meget, men man skal tage et vist Hensyn til, hvad Statskassen kan taale. Naar man vil forøge den Procent, som Statskassen skal bære af Alderdomsunder-

støttelsen, maa man ogsaa gøre Regnskab for, om Statskassen kan bære den. Ja i Øjeblikket er man altid nødt til at regne med, om Statskassen kan bære den foreslaede Udgift. Men i Virkeligheden er der jo, naar man taler om saadanne Sager, ikke Spørgsmaal om, hvorvidt Statskassen men om hvorvidt Samfundet kan bære Udgiften. Statskassen bør kun være et Mellemlid i hele Samfundshusholdningen, men det er den ganske vist ikke i den Grad, jeg kunde ønske. Spørgsmaalet er først og fremmest: Kan Samfundet bære de Ofre, der her er Tale om? Og det maa ubetinget besvares med ja. Naar Spørgsmaalet da er, om Statskassen kan magte denne Mellemlidsopgave, man paalægger den, om det skal ske ved Besparelser eller ny Skatter, saa kan der for saa vidt diskuteres længe herom. Jeg har nu en Yndlingstanke, som jeg maaske en Gang tidligere har nævnt i denne Sal — jeg er ikke sikker derpaa — og den vil maaske ogsaa blive ved at være en Yndlingstanke min Levetid ud og det maaske Generation efter Generation. Jeg maa maaske omtale den i ganske korte Træk. For at komme bort fra det Spørgsmaal, om Statskassen kan bære Udgifterne, skulde vi indrette vort Forbrug saaledes, at vi havde visse Indtægter, hvilke vi nu kunde blive enige om, gennem faste Skatter, Domæner, Forrentning af vor Kapital og andre lignende Indtægtskilder, men i øvrigt skulde vi, lige som det sker i Kommunerne, blive enige om, hvad vi hvert Aar skal opkræve, naar vi først ere blevne enige om, hvad vi hvert Aar skulle bruge, idet det hele skulde lignede efter en rimelig Formue- og Indtægtsskat. Men ved hele det System, hvorefter Skatterne nu opkræves, ere vi i Øjeblikket inde paa en lidet tilfredsstillende Vej, idet vi have fastsat en bestemt pCt. af Indtægten og pro Mille af Formue. Men det kan være, at Udviklingen fører hen til det, vi i Virkeligheden burde naa, at faa Grundlaget for Opkrævningen af Formue- og Indtægtsskatten, ligesom man har baade i Købstæderne og paa Landet. Naar man saa havde Erfaring for, hvilken Forøgelse i Statsindtægterne f. Eks. $\frac{1}{4}$ pCt. Indtægtsskat giver, bliver det et simpelt Regnestykke, hvor mange pCt. Indtægten og hvor mange pro Mille Formuen skal beskattes med, naar vi skulle bruge saa og saa meget. Jeg føler mig overbevist om, at det er den Vej, vi en Gang maa gaa. Jeg vil haabe, at det vil ske snart, men efter den Sendrægtighed, Udviklingen her i Landet har, er det vel